

dirk vekemans

PERDIX DAEDALI

(de patrijs van Daedalus - een Ovidiusverandering)

dv's NKdeE 2019

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

KRETA

Argumentum : Daedalus interea Creten longumque perosus
exilium tactusque loci natalis amore
clausus erat pelago

(Ovid. M. VIII).

I.

Een klokkentoren trekt zich aan
afwezig brons de hoogte in.
De windhaan kriecht het duren uit
en slaakt de tijd die wereldwijd
zichzelf verzet. Het landschap
in haar schijn komt hedennacht
de uitgezette lijnen niet te boven.

De minotaur is dolende, zijn roep
waait dof verloren hier want nu
wordt ingewijd de laatste druk
van eertijds vuur op koude steen :
openbaring van de grondslag
van het zijn, revelaties en reclame.

II.

Haar zang ligt in die steen begraven :
de melopee die dalend tot haar stille
pit, voldragen uit haar vilten nacht
jouw kille land ingleed, brak bevend
op jouw zwijgen af, verglaasde bij je
adem, viel in scherven uit wat eens
een blauwdruk leek maar samentrok
tot van dit oord de guurste donderkop.

Op Niemands vraag werd alles vlak
hertekend en wat hem het meest belaagde
(en jou daarom dierbaar werd), werd kern
van een betoog dat niemand nog bij dag
doorgronden zou, een monument in woord
dat de tijd om haar in rechte lijn ontdook.

III

Want waar het dolend tussen prisma's
herfstzon tegen meubilair aanliep
en nagelstof verdiept in boenwas trof
en pijltjes blond dat rond een glas
haar schijn van daar te zijn in glans
die uit de handen gleed, ontbond,

ontstond in stilte 's nachts de brand,
en waar er 't razen was van de lome
reus die in de wilgen bladgroen woest
van takken stroopte en toen bij licht
zijn loden lijf in zee verzonk, hing
van het raken aan haar lichaams
wassen ledenpop gespalkte vingerhuid
in scheurtjes marmerroos te barsten.

IV.

Minos brult en brengt zijn val in kaart,
hij stoot zich lachend het bloed
in cirkels uit: zijn hoon is wet,
zijn stank het deken op je bed.

Hij noemt het zoon: 'Mijn zoon, haar
lijf lokt dood in elke toonaard aan'.
De hand die om de laatste veer
een touwtje snoert, trilt, verraad
dat niets in hem het nog tot haar
wil brengen. Hij speelt haar spot
en blaast het kunstig van zich heen
in zee : de zon staat hoog en golven
halen adem in het ritme van zijn woord.

De minotaur is dood: het is alleen.

VAL

Argumentum :

tabuerant cerae : nudos quatit ille lacertos,
remigioque carens non ullas percipit auras,
oraeque caerulea patrium clamantia nomen
experiuntur aqua, quae nomen traxit ab illo.

(Ovidius. Met. VIII)

Het is al weg van hem. Een eiland
ligt met honingraat van straten
ver beneden jou in zee geplakt.

De mensheid faalt. Cirkels kan je
met een passer trekken. Goden lachen
niet. De armen klikken in een raderwerk
van lucht, de vingertoppen gloeien
en de borstkas hijgt in spitse bogen
hogerop. De weg valt weg. Je bent
van hout en elke nerf brandt uit.

Een arm zwaait naakt, de mond verstijft,
het masker schuift weg. Een hand trekt
zijn naam in brede strepen blauw
uit het scheurende net van de longen.

ARTES

Argumentum :

'Icare' dicebat : pennas aspexit in undis
devovitque suas artes corpusque sepulcro
condidit, et tellus a nomine dicta sepulti

(Ovidius, Met. VIII)

I.

Aldus (en onaflatend wordt de naam
in verse graven bijgezet) heeft het
jou steeds bestaan : een lijn vraagt
in het leven om bevestiging, je draait
een krul om waarheid, snoert de angst
in kelen aan je grimas, zucht gelaten
tekens die de aanzet tot verklaring
geven en bij het krieken van de dag

verschijnt de peuterhand die prutst
en kneedt tot heel je uitgesproken plan
een woord te ver als boekrol plots
in schrijnen onaantastbaar ligt,
in teksten letterlijk zijn zin verleert.

Een solferkopje flitst onooglijk in je brein,
zout rolt op je stijf geklopte wang.

II

Er was verhevenheid die losgewaaid op marmer
rustte: een waas in cirkelvorm, dor gras,
of als het binnen was, de geur van hondenhaar
indrukbaar tot een plaatje harde draad.

Er was een zondvloed van al vluchtige
en jij die haar getrouw het brood doormidden
brak en heersers met de kruimels voedde.

Maar niemand had jouw oog voor hoe een bloem
de aarde staande houdt en als je sprak,
ontbrak aan het betoog alleen de eerste steen
die op haar kust verloren lag. Er was bloed
dat uit zijn hoofd viel toen, zijn stem gestild.

Het zou geen zoon meer zijn, het werd een naam.

AVIS

Argumentum : Hunc miseri tumulo ponentem corpora nati
garrula limoso prospexit ab elice perdix
et plausit pennis testataque gaudia cantu est
(Ovidius, Metamorfosen VIII)

Heropen hoe het niemand is
en daal in cirkels af, stoot door
het dorre vel en grijp naar wat
twee vlinders van hun vlucht
bewaren. Bol dan driemaal
de zeven jaren in een oogwenk op,
verlaat het hok en zie :
de zon staat laag, een man
breekt zwijgend straten op, een pooier
zoekt zijn aas en naar hun vaders
stuiken vele zonen van het stadsbeeld af.

Het ruist, het raast en meeuwen krijsen.
Een Panamees vaart uit met in zijn buik
bevroren hoongelach van honderden patrijzen.